Temps Ordinari - Tretzè diumenge

Per Administrador el dg., 02/07/2017 - 09:00

2Re 4,8-11.14-16a
Rm 6,3-4.8-11
Mt 10,37-42

L'evangeli d'aquest diumenge, situat dins el Discurs de la Missió, ha escandalitzat i s'ha malinterpretat al llarg de moltes generacions per falta de context. Com s'han d'entendre, si no, els versets anteriors, on Jesús assegura que ha vingut a portar discòrdia dins les famílies, l'espasa i no la pau? Les comunitats cristianes on l'evangeli de Mateu es redacta constaven de **famílies on la Bona Notícia de Jesús creava discòrdia, polèmiques greus, i fins i tot assassinats** per haver deshonrat la religió familiar. L'evangeli de Mateu presenta aquí una predicció de Jesús davant de totes aquestes terribles situacions, sense estalviar subratllar l'essencial, que també val avui dia: **viure Jesucrist és la prioritat**.
El pare, la mare, la pressió familiar o d'amics, afecten les nostres decisions també avui, positiva o negativament. Però en aquest context, les paraules de Jesús «Qui estima el pare o la mare més que a mi, no és bo per venir amb mi» no conviden pas a menysprear la pròpia família, sinó a tenir clara l'escala de valors en el discerniment: si apostem pel Regne de Déu, aquesta transformació del món és tant urgent, tant absoluta, que no pot dependre d'una aprovació familiar o d'amics, per més que estimem els seus consells. **Assimilar, cadascú de nosaltres, la manera de regnar del Pare, és més important que qualsevol consell que ens puguin donar els de casa**, i més important que la por que puguem tenir a carregar, per aquest compromís, una "creu" al damunt.

De fet, les lectures d'avui ens conviden a considerar un element que s'encarna al llarg de la vida de Jesús: **quan el Regne és la prioritat de les nostres vides, la VIDA de Déu s'encomana al nostre voltant**. Els jueus sabien amb certesa que el pecat i la maledicció s'encomanaven: tocar una pecadora, un leprós, un impur... t'apartava de Déu perquè t'encomanava la impuresa. Jesús, tocant-los, hauria de quedar impur, però ell al·legà el contrari: el bé, la sanació de Déu, la generositat, el Regne... és el que s'encomana. És una dinàmica sense aturador, com la llavor que creix tota sola, al camp, encara que el sembrador se n'oblidi. Per causa d'aquest Regne en cascada, qualsevol acte de misericòrdia entregat a un profeta de Déu, a un just, a un deixeble... qualsevol vas d'aigua o ajuda a algú per causa de Jesús, té un valor tant gran —assegura ell— com si els mateixos misericordiosos s'haguessin tornat profetes, justos o deixebles. Perquè de fet han obert llurs cors a que el Regne, a través de profetes, justos i deixebles, pugui ser una realitat.

És el que fa, a la primera lectura, la dona sunamita a Eliseu: encarnar l'estil generós de Déu construint-li una habitació perquè es trobava davant un sant, un profeta seu. En el fons, el fill que li promet Eliseu és també una promesa per a tots nosaltres**: tots aquells qui treballem perquè la generositat de Déu mogui les nostres decisions, «els qui per causa meva hauran perdut la vida», els qui en paraules de Pau als romans «hauran mort amb Crist»... la vida «la retrobaran», «ressucitaran», continuarà en cascada**.

ETIQUETES
GENEROSITAT DISCERNIMENT PRIORITATS REGNE